

Jindřiška Náhlíková: Výzkum vybraných tendencí vývoje kulturního dění ve Strakoncích 2000 – 2010

Bakalářská práce

FHS UK

Posudek vedoucího

Jindřiška Náhlíková pracovala na bakalářské práci poměrně dlouho. Příznačné bylo, že před každým krokem práce dlouho přemýšlela a vyjasňovala si, o co jde a o co může jít, která cesta je vhodná a která ne, co může následovat a z čeho bude dál vycházet, atd. Tento postup je, myslím, výsledkem kombinace dvou osobnostních dispozic – na jedné straně až přehnaného respektu k podkladům, k oficiálním informacím a snad i autoritám a z toho plynoucí snaha o důkladnost a korektnost, na druhé straně (vlastně s první skutečností související) nejistoty v možnostech vyjádření vlastní reflexe či kritické analýzy a posouzení. Nevím, jak v těchto směrech disponovaná přistupovala Jindřiška Náhlíková ke studiu na vysoké škole, ale studium na FHS u ní nevedlo k posílení sebevědomí, ani k růstu jistoty v orientaci v poznávacích postupech. Jak jsem měl možnost ji sledovat, mám dojem, že jsme někde udělali ve vzdělávání Jindřišky Náhlíkové chybu – místo podněcování k poznávání jsme u ní dosáhli spíše zvýšení nejistoty a obav.

Snad práce na bakalářské práci přecejen trochu pomohla autorce k získání sebevědomí i k většímu odstupu od oficiálních pramenů. Minimálně v tom, že se jasně ukázalo, že právě oficiální podklady jsou někdy jen zástěrka a ne vážně míněná činnost ve prospěch věcného rozvoje dané oblasti. Ukázalo se to především na místě a váze PSER v kulturním a celkovém rozvoji města: nikdo o něm neví, nikdo se k němu nehlásí, celé to bylo zpracováno vlastně jen „jako“. Autorka sice musela vzít existenci PSER v úvahu, ale – jak se ukázalo – k věcnému posouzení vývoje kulturních aktivit ve městě to posloužit mnoho nemohlo. Zároveň to snad autorku přesvědčilo, že bez pořádné analýzy nelze přistupovat i k sebeoficiálnějším podkladům. A také, že teprve analýza znamená dobrý základ pro hodnocení. A zároveň, že analýza bez hodnocení není úplná.

Práce je zpracovaná svědomitě a pečlivě. Jsou jasně řečeny důvody pro využití různých metodických a analytických nástrojů, nástroje jsou uvedeny a usazeny do poznávacího procesu a jejich výsledky zpracovány korektně. Výsledky jsou zřetelně prezentovány ve vztahu k hypotézám. To je v pořádku a v tomto směru jde sice v práci především o popis, ale

v základech ukotvený v hypotézách a věcných i metodicky uchopitelných východiscích a postupech. To je pro mně stěžejní důvod pro to, aby bylo možno práci přiznat statut obhajitelné bakalářské práce.

Horší je to pokud jde o propojení teoretické a empirické části práce. Teoretická východiska pojetí a výkladu kultury jsou velmi obecná (a i tak nejsou postižena v úplnosti) a k využití v empirické části mají daleko. Cezuru mezi teoretickou a empirickou částí práce se autorce nepovedlo překlenout ani v závěrech. Bylo by asi dobré, kdyby při obhajobě uvedla, jaké pojetí kultury a jaké její „měřitelné vymezení“ měla v práci na mysli. Zvláště ve vztahu k funkcím kultury. A ke kulturním aktivitám. Obecná otázka se nabízí pokud jde o vztah kulturních nabídek a kvality života.

Bylo by také dobré, kdyby autorka přiblížila důvody, které ji vedly k závěrečným hodnocením: proč došlo ke změnám v trendech vývoje kulturních aktivit ve Strakoncích? A v jakém směru jde o podporu rozvoje kultury, když se aktivity – jak ukázala analýza – spíše rozvíjejí. (A to za situace trvalého nárůstu masové kultury, využívání virtuální existence pro aktivity ve volném čase, stahování lidí do soukromí, atd.)

Práce je sice především popisná, ale vzhledem k tomu, že má seriózní metodické a analytické zázemí, mám za to, že splňuje požadavky na přijetí bakalářské práce. I ve vztahu k dispozicím autorky navrhuji, aby byla hodnocena jako velmi dobrá.

Libor Prudký, FHS

5.5.2011